

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **Mgr. P. K.**, proti žalovanému: **ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**, se sídlem Praha 4, Kongresová 1666/2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. 1410/2014,

takto:

- I. Výrok č. II. rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 2. 12. 2014, č. 1410/2014, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) změnil podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“), k žalobcovu odvolání rozhodnutí ředitele Obvodního ředitelství policie Praha IV (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 7. 2014, č. 1303/2014, tak, že

výrok rozhodnutí nově zní: I. Podle ustanovení § 179 zákona zastavuji řízení zahájené na základě postoupení spisu Obvodního soudu pro Prahu 4, sp. zn. 48 C 83/2013, ve věci žádosti o zaplacení částky 23 006 Kč, představující služební příjem za období duben 2013, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou. II. Podle ustanovení § 2 odst. 1 zákona nepřiznávám úroky z prodlení se zaplacením služebního příjmu za období od 1. 2. 2013 do 13. 3. 2014, vždy za každý měsíc z částky 23 006 Kč, náklady za poskytnutou pomoc soudu ve výši 1 000 Kč a náklady za postoupení samotné žaloby soudem ve výši 1 000 Kč.

Ze správního spisu k dané věci vyplynulo, že rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 7. 2012, č. 944/2012, byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky (dále jen „rozhodnutí o propuštění“) podle § 42 odst. 1 písm. j) zákona o služebním poměru, tedy z důvodu pozbytí osobnostní způsobilosti k výkonu služby a v souladu s § 42 odst. 5 písm. a) téhož zákona jeho služební poměr skončil dnem doručení rozhodnutí, tj. 31. 7. 2012. Rozhodnutí o propuštění bylo potvrzeno rozhodnutím Policejního prezidia ze dne 26. 10. 2012, č. j. PPR-19977-4/ČJ-2012-990131. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze a současně navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Soud jeho návrhu vyhověl a přiznal žalobě odkladný účinek usnesením ze dne 23. 1. 2013, č. j. 8 Ad 17/2012-122. Na základě tohoto usnesení se žalobce domáhal nástupu do služby a mj. výplaty služebního příjmu. Příslušný služební funkcionář požadavky žalobce neakceptoval, neboť byl toho názoru, že usnesením soudu o přiznání odkladného účinku žalobě nedošlo k opětovnému vzniku služebního poměru. Z toho důvodu žalobce podal dne 3. 6. 2013 k Obvodnímu soudu pro Prahu 4 návrh na vydání platebního rozkazu na zaplacení částky 23 006 Kč coby příjmu za duben 2013 a dále na zaplacení příslušenství spočívajícího v zákonném úroku z prodlení od 1. 6. 2013 do zaplacení. Obvodní soud pro Prahu 4 usnesením ze dne 4. 6. 2013, č. j. 48 C 83/2013-4, řízení zastavil a rozhodl, že po právní moci usnesení bude věc postoupena Krajskému ředitelství policie hlavního města Praha, které je v souladu s § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru příslušné k rozhodnutí o nároku žalobce vyplývajícím ze služebního poměru. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 potvrdil Městský soud v Praze usnesením ze dne 9. 8. 2013, č. j. 21 Co 314/2013-11, v němž mj. zdůraznil, že právní úprava služebního poměru má komplexní charakter, což vylučuje užití zákoníku práce na danou věc, neboť jde o veřejnoprávní poměr.

Na základě uvedených usnesení byla věc postoupena Obvodnímu ředitelství policie Praha IV, které dne 9. 12. 2013 zahájilo řízení ve věci žádosti žalobce o zaplacení částky 23 006 Kč včetně příslušenství. Dne 13. 5. 2014 žalobce navrhl v rámci téhož řízení projednat jeho nároky na zaplacení příslušenství vázajícího se ke služebním příjmům za období srpen 2012 až leden 2014 a dále 1000 Kč za poskytnutou pomoc soudu a 1000 Kč za postoupení žaloby soudem. Během řízení příslušný služební funkcionář rozhodl poskytnout žalobci částku ve výši služebního příjmu po dobu od 1. 8. 2012 do rozhodnutí služebního funkcionáře ve smyslu § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru v celkové výši 366 797 Kč, přičemž od této doby byla žalobci částka odpovídající měsíčnímu příjmu pravidelně vyplácena. Žalobce se vydáním příslušného rozhodnutí domáhal rovněž u zdejšího soudu žalobou na ochranu proti nečinnosti, přičemž soud dané řízení zastavil pro zpětvzetí usnesením ze dne 19. 8. 2014, č. j. 3 A 52/2014-63.

Správní orgán I. stupně o žádosti rozhodl dne 2. 7. 2014 tak, že zastavil řízení týkající se částky 23 006 Kč jakožto příjmu za měsíc duben 2013, neboť žádost se stala zjevně bezpředmětnou a dále nepřiznal úroky z prodlení z této částky od 1. 6. 2013 do zaplacení, ani nevyhověl dalším uplatněným nárokům žalobce. Své rozhodnutí odůvodnil tím, že služební příjem za období duben 2013 byl příslušníkovi vyplacen, což sám příslušník potvrdil, a dále zdůraznil, že zákon o služebním poměru neupravuje institut úroků z prodlení, ani náklady za poskytnutou pomoc soudu a náklady za postoupení žaloby soudem. Žalovaný napadeným rozhodnutím toliko formálně upravil znění výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně, z věcného hlediska však rozhodnutí zůstalo nezměněno.

II. Obsah žaloby

Žalobce žalobou napadá výhradně výrok č. II. napadeného rozhodnutí, neboť se domáhá úhrady úroků z prodlení se splatným služebním příjmem a dále částky 1000 Kč za poskytnutou pomoc soudu a částky 1000 Kč za postoupení žaloby soudem. Dle jeho tvrzení mu měla být nejpozději ke dni 1. 2. 2013 (tzn. následující měsíc po vydání usnesení o přiznání odkladného účinku žaloby) obnovena výplata služebního příjmu, ovšem žalovaný tak učinil až dne 14. 3. 2014, tedy téměř rok a čtvrt po tomto datu. Žalobce odkazuje na usnesení zdejšího soudu ze dne 19. 8. 2014, č. j. 3 A 52/2014-63, podle něhož v případě, že institut není upraven v zákoně o služebním poměru, je třeba aplikovat zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce z uvedeného vyvozuje, že v případě chybějící úpravy úroků z prodlení v zákoně o služebním poměru a ve správním řádu je nutné tuto otázku posoudit podle příslušných ustanovení zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Na podporu svého tvrzení rovněž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ans 4/2013-37, zabývající se povahou příspěvku za službu jakožto sociální dávky, z něhož *a contrario* vyplývá, že úrok z prodlení je možné přiznat za prodlení s výplatou služebního příjmu, jenž má soukromoprávní charakter. Stejně tak Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku ze dne 3. 10. 2013, č. j. 3 Ans 4/2013-37, k závěru, že při posouzení otázky stavení promlčecí lhůty je třeba analogicky aplikovat občanskoprávní ustanovení, neboť zákon o služebním poměru tuto problematiku neupravuje.

Žalobce žádá, aby soud výrok č. II. žalobou napadeného rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě namítá, že přiznáním odkladného účinku žalobě nemohlo být dosaženo stavu, který by zakládal nároky žalobce na opětovný nástup do služby. Jeho služební poměr totiž na základě uvedeného usnesení dále nepokračoval, ani opět nevznikl. Žalovaný je přesvědčen, že odkladný účinek žaloby byl v dané věci přiznán v rozporu se zákonem, neboť uvedené usnesení v podstatě předjímal rozhodnutí soudu ve věci a pro jeho přiznání nebyly splněny zákonem stanovené podmínky. Přitom již samotný fakt, že proti usnesení o přiznání odkladného účinku nejsou přípustné opravné prostředky, vylučuje, aby totéž usnesení mělo následky, které mu žalobce přisuzuje.

Žalovaný rovněž zdůrazňuje, že odkladný účinek lze přiznat toliko v případě povinnosti k plnění, a v této souvislosti odkazuje na komentář k ustanovením občanského soudního řádu týkajícím se odkladu vykonatelnosti. Žalobce v žádném případě není způsobilý pro výkon služby, jak vyplývá z posudku psychologa bezpečnostního sboru, který nepozbyl platnosti.

Žalovaný je přesvědčen, že usnesení o přiznání odkladného účinku odložilo vykonatelnost toliko napadeného rozhodnutí, nikoliv rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rovněž neexistuje žádný právní důvod, podle něhož by příslušníkovi náležel jakýkoliv nárok po dobu, kdy je propuštěn, a nebylo dosud rozhodnuto o jeho žalobě proti rozhodnutí o propuštění. Příslušná ustanovení zákona o služebním poměru pregnantně stanoví, v jakých případech příslušníku náleží služební příjem, avšak usnesení o přiznání odkladného účinku mezi tyto důvody nepatří. Žalobce by měl nárok na služební příjem dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru pouze tehdy, pokud by soud pravomocně zrušil rozhodnutí o propuštění. Nadto žalobci bylo vyplaceno odchodné ve výši cca 60 000 Kč a není možné připustit, aby paralelně pobíral rovněž služební příjem. Žalovaný proto nesouhlasí, že měla být žalobci vyplacena částka ve výši 23 006 Kč představující dle jeho tvrzení služební příjem za duben 2013.

Žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129, který se vyjádřil k obsahu pojmu vykonatelnosti a konstatoval, že tento atribut připadá v úvahu toliko u rozhodnutí ukládajících povinnost k plnění. Dále žalovaný obsáhle polemizuje se stanoviskem Veřejného ochránce práv, které bylo vydáno v dané věci. Žalovaný s ohledem na sporné aspekty nároku žalobce nespátřuje ve vedeném řízení flagrantní prodlení. Z toho důvodu nelze klást žalovanému k tíži průtahy v řízení.

K otázce přiznání úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu žalovaný uvádí, že zákon o služebním poměru institut úroků z prodlení neupravuje. Vzhledem k veřejnoprávní povaze nároku plynoucí ze zákona o služebním poměru přitom nelze připustit ani analogii s jiným právním odvětvím. Žalovaný odkazuje na znění § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru, který příslušníku přiznává nárok na zpětnou výplatu služebního příjmu po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru. Pokud by měl zákonodárce v úmyslu přiznat účastníku řízení rovněž úroky z prodlení, jistě by tuto skutečnost včlenil do uvedeného zákonného ustanovení. Jistá kompenzace je inkorporována již do výše nároku, neboť příslušníku náleží služební příjem ve výši odpovídající průměrnému příjmu, tedy částka, která převyšuje nárok na služební příjem. Je nelogické, aby při výplatě služebního příjmu dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru příslušníku nenáležely úroky z prodlení, zatímco při aplikaci § 124 odst. 8 téhož zákona by měly být příslušníku vyplaceny. Vzhledem k tomu, že vyplacení příjmu bylo učiněno na základě nezákonného usnesení soudu, prodlení s výplatou příjmu nenastalo, čímž nevzniklo ani příslušenství této pohledávky. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ans 4/2013 není případný, neboť v něm Nejvyšší správní soud naopak neuznal nárok příslušníka na výsluhový příspěvek s ohledem na jeho veřejnoprávní povahu jakožto sociální dávky. Rovněž citace z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Ads 56/2013 není relevantní, neboť se týkala otázky běhu lhůt pro účely promlčení nároku, kdy je použití obecného právního předpisu zcela logické a opodstatněné.

Stejně tak není důvod pro vyplacení náhrady nákladů řízení v celkové výši 2 000 Kč, neboť skutečnost, že žalobce uplatnil svůj domnělý nárok u soudu a nikoliv u služebního funkcionáře, nemůže jít k tíži žalovaného. Tyto náklady nemohou mít charakter ani náhrady škody, neboť zde chybí prvek protiprávnosti a zavinění ze strany žalovaného, tedy nejsou splněny podmínky pro vznik odpovědnosti za škodu. V uvedeném řízení nadto žalobce nebyl úspěšný, což potvrzuje neoprávněnost jeho nároku.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

V replice ze dne 23. 3. 2015 žalobce upřesnil, že po přiznání odkladného účinku žaloby nepožadoval nástup do služby, a dále zdůraznil, že argumentaci žalovaného stran vyplácení úroků z prodlení považuje za lichou.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navržené důkazy soud neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí, případně jsou soudu známy z úřední činnosti nebo byly pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečné.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Jádro sporu mezi účastníky spočívá v posouzení, zda žalobci přísluší nárok na úhradu úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, který byl žalobci vyplacen s ohledem na přiznání odkladného účinku žaloby proti rozhodnutí o propuštění.

Úvodem soud považuje za vhodné vyjádřit se k charakteru institutu odkladného účinku žaloby ve správním soudnictví. Dle § 73 odst. 3 s. ř. s. „přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí“. K tomuto ustanovení uvádí komentář k soudnímu řádu správnímu následující: „*Pozastavení účinků napadeného rozhodnutí znamená, že právní poměry jsou po přiznání odkladného účinku upraveny tak, jako by napadené rozhodnutí vůbec nebylo vydáno.*“ (POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol., tamtéž.). Z výše uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že hlavní smysl a účel institutu odkladného účinku žaloby spočívá v tom, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, v němž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možno výjimečně docílit toho, aby po dobu přezkumu napadené rozhodnutí nebylo vykonatelné resp. nezakládalo jiné právní následky. Stejně tak Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 30. 9. 2008, č. j. II. ÚS 1260/07-1, vyložil, že odložením vykonatelnosti „*dochází k sistaci správního aktu, který formálně zůstává pravomocným, avšak uložené povinnosti nelze vynucovat a odejmutá práva zůstávají prozatím zachována*“.

S ohledem na výše řečené nelze souhlasit s žalovaným, že by možnost přiznat odkladný účinek byla omezena výhradně na rozhodnutí ukládající povinnost plnění. Tento názor nemá oporu v zákoně a nelze jej odvodit ani z judikatury správních soudů. Odkaz žalovaného na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2012, č. j. 4 Ads 176/2011-129, rovněž není případný, neboť v něm se daný soud zabýval otázkou exekuční vykonatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Přitom dospěl k závěru, že exekučně vykonatelná jsou pouze rozhodnutí ukládající určitou povinnost plnění, neboť pouze taková rozhodnutí je možné nuceně vykonat, a dodal, že *„od rozhodnutí, která jsou vykonatelná, je třeba odlišovat rozhodnutí, která vyvolávají jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu (např. rozhodnutí o osobním stavu, rozhodnutí deklarující existenci právního stavu či právní status určité movité či nemovité věci); tato rozhodnutí atributem vykonatelnosti pojmově nedisponují“*. Zdejší soud však považuje za nutné zdůraznit, že Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku nevyslovoval k otázce možnosti přiznání odkladného účinku žaloby dle § 73 odst. 3 s. ř. s. a rozhodně z něj nevyplývá, že by odkladný účinek bylo možné přiznat výhradně u rozhodnutí znějících na plnění. Naopak je třeba trvat na tom, že postup dle § 73 odst. 3 s. ř. s. je možný jak u rozhodnutí, která ukládají určitou povinnost plnění, tak u rozhodnutí, jež vyvolávají jiné právní účinky ve smyslu § 74 odst. 3 správního řádu. K této problematice srovnej rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2013, č. j. 2 As 53/2013-111, ze dne 15. 2. 2017, č. j. 6 As 297/2016-45, bod 18, a ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 Azs 113/2017-20.

V daném případě zdejší soud usnesením ze dne 23. 1. 2013, č. j. 8 Ad 17/2012-122, přiznal žalobě proti rozhodnutí o propuštění odkladný účinek, přičemž soudu v nyní řešené věci nepřísluší posuzovat jeho správnost či zákonnost. Dané usnesení vytvořilo situaci, kdy řízení o propuštění žalobce ze služby sice bylo formálně ukončeno pravomocným rozhodnutím, ovšem účinky tohoto rozhodnutí byly odloženy do doby konečného rozhodnutí soudu o žalobě. Uvedené fakticky znamená, že na žalobce je třeba hledět, jako by jeho služební poměr dosud neskončil (tedy nikoliv tak, že následkem přiznání odkladného účinku žalobci vznikl nový služební poměr) a s ohledem na tuto skutečnost žalobci přísluší nárok na výplatu služebního příjmu v pravidelných výplatních termínech do okamžiku vydání soudního rozhodnutí, kterým soud rozhodnutí o propuštění zruší, či žalobu zamítne. Z téhož důvodu pak žalovaný zcela po právu žalobci vyplatil služební příjem v souladu s § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru, podle něhož *„příslušník, který nemůže po přechodnou dobu vykonávat službu z provozní příčiny nebo jiné překážky ve službě na straně bezpečnostního sboru, má nárok na služební příjem (...)“*.

Dále soud posoudil námitku, již se žalobce domáhal úhrady úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu. Touto otázkou se již zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 75/2015-17, jehož právní věta zní: *„Pokud zákon č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neupravuje institut prodlení a úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu, jedná se o nevědomou mezeru v zákoně, již je potřeba zaplnit za pomoci analogické aplikace § 1968 a § 1970 občanského zákoníku z roku 2012. Pokud tedy bezpečnostní sbor nevyplatí služební příjem včas, ocitá se v prodlení. Příslušník bezpečnostního sboru má nárok na úroky z takového prodlení“*. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že ačkoliv žádné ustanovení zákona o služebním poměru neobsahuje výslovnou úpravu úroků jako následku prodlení s výplatou služebního

příjmu, je v této situaci třeba aplikovat příslušná ustanovení občanského zákoníku prostřednictvím *analogie iuris*. V odůvodnění citovaného rozsudku Nejvyšší správní soud dále uvedl, že „charakter soukromoprávní mzdy a služebního příjmu tak není natolik odlišný, aby ospravedlňoval odlišný přístup v otázce úroků z prodlení. Ba naopak, takový přístup by odporoval principu rovnosti, neboť pro něj neexistuje legitimní důvod. Podle Nejvyššího správního soudu může být odměna za vykonanou práci (službu) spravedlivá pouze za předpokladu, že bude vyplacena včas. Pokud není vyplacena včas, musí to být s ohledem na požadavek spravedlnosti reflektováno v její výši v době vyplacení (...). Jelikož zákon o služebním poměru neobsahuje normu upravující podobnou skutkovou podstatu, nelze využít *analogie legis*. Je tak třeba přistoupit k *analogii iuris*. Jak však vyplývá z výše citovaného rozsudku č. j. 9 As 47/2011-105, použití *analogie iuris* je ve veřejném právu značně nežádoucí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však i přesto existují situace, kdy je této *analogie* třeba využít, přičemž právě projednávaný případ je jednou z těchto situací. Řešení, kdy budou přiznány úroky z prodlení s výplatou doplatku za přeschas, je totiž ve prospěch adresáta veřejné správy (příslušníka) a nikterak významně nezasahuje do veřejného zájmu“.

Zdejší soud tedy na základě výše uvedeného dospěl k následujícímu závěru: přiznáním odkladného účinku žaloby byly účinky rozhodnutí o propuštění odloženy a fakticky tak vznikla situace, jako by žalobcův služební poměr dosud neskončil. Z téhož důvodu pak měl žalobce nárok na výplatu služebního příjmu *průběžně* ve výplatních termínech. Vzhledem k tomu, že žalovaný žalobci neobnovil výplatu služebního příjmu bezprostředně po právní moci usnesení o přiznání odkladného účinku ze dne 23. 1. 2013, ocitl se s výplatou příjmu v prodlení. Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše citovaném rozsudku, ačkoliv zákon o služebním poměru výslovně neupravuje institut úroků z prodlení, tuto mezeru v zákonu je třeba zaplnit pomocí analogické aplikace § 1968 a § 1970 občanského zákoníku. Žalobci proto vznikl nárok na úhradu úroků z prodlení s výplatou služebního příjmu.

Pouze pro úplnost soud dodává, že není případná argumentace žalovaného, podle níž žalobci nenáleží úroky z prodlení při výplatě služebního příjmu podle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru, neboť tento nárok by příslušníkovi nevznikl ani při výplatě služebního příjmu dle § 124 odst. 9 téhož zákona. Tyto dvě situace nejsou srovnatelné. Podle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru „příslušník má po zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru za dobu, po kterou nevykonával službu, nárok na služební příjem ve výši odpovídající průměrnému služebnímu příjmu“. Výkladem tohoto ustanovení se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 3 As 192/2016-61, v němž dospěl k závěru, že „*ustanovení § 124 odst. 9 téhož zákona přitom zcela výslovně stanovuje, že služební příjem je poskytován po zrušení rozhodnutí o propuštění, tj. zpětně, a to v souladu s § 128 služebního zákona, který upravuje splatnost služebního příjmu. Nejvyšší správní soud se tak ztotožňuje se závěry městského soudu, že teprve okamžikem zrušení rozhodnutí o propuštění stěžovatele byl založen právní důvod pro poskytnutí služebního příjmu ve smyslu § 124 odst. 9 služebního zákona (tedy nikoli náhrady služebního příjmu) za dobu, kdy stěžovatel fakticky nevykonával službu, avšak v souladu s § 44 služebního zákona jeho služební poměr trval*“. Z právě uvedeného tedy vyplývá, že nárok na výplatu služebního příjmu dle § 124 odst. 9 zákona o služebním poměru vzniká až v okamžiku zrušení rozhodnutí o skončení služebního poměru a již samotná tato formulace vylučuje, aby byl bezpečnostní sbor v prodlení s výplatou služebního příjmu v období mezi vydáním

rozhodnutí o propuštění a jeho následným zrušením. Naopak v případě postupu dle § 124 odst. 8 zákona o služebním poměru, tedy i v nyní řešeném případě, má příslušník nárok na průběžnou výplatu v řádných výplatních termínech, neboť jeho služební poměr trvá a pouze z provozní příčiny či jiné překážky na straně bezpečnostního sboru po přechodnou dobu nevykonává službu.

Na závěr soud posoudil námitku, podle níž žalobci svědčí nárok na úhradu částky 1000 Kč vynaložené v souvislosti s podáním návrhu na vydání platebního rozkazu k Obvodnímu soudu pro Prahu 4, a částky 1000 Kč za postoupení žaloby soudem Krajskému ředitelství policie hlavního města Praha. Tato námitka není důvodná. Soud se v této části plně ztotožnil s argumentací žalovaného, neboť žalovaný není povinen hradit náklady, které žalobci vznikly v důsledku jeho chybného postupu. Bylo čistě na vůli žalobce, zda nárok na výplatu služebního příjmu uplatní v souladu s § 2 odst. 1 zákona o služebním poměru u příslušného služebního funkcionáře, či zda se se svým nárokem z taktických či jiných důvodů obrátí na soud. Žalovaný za zvolený žalobcův postup není odpovědný, a proto ani nenese výlohy, které žalobci v důsledku tohoto postupu vznikly.

VI. Závěr

Žalobce se svými námitkami tedy uspěl; městský soud proto zrušil výrok č. II. napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný vázán právním názorem soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení, které sestávají ze zaplaceného soudního poplatku (3000 Kč). Žalobce nebyl v řízení před soudem zastoupen advokátem, nepřísluší mu proto odměna dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. 3. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
S. Š.